

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

II. Novam cudere Religionem constituit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

fuit, & penitus infirmata apud homines, apud Deum autem, contra quem non est consilium, aliud Ecclesie sue remedium est destinatum, nempe ut per id ipsum bellum, quo cacodæmon ad suummet & Lutheri propositum abutebatur, exitum eorundem causaretur, dum 21. Iunii (eodem planè tempore, quo Lutherus dæmoni in abrogandæ Missæ Sacrificio consentit) Ignatius Loiola Eques Hispanus, in arce Pampilonensi Navarrae regni Gallorum istibus læsus, per morbum & curam excitatus à Deo Spiritu tantum ex deteriore genere hominum, nempe è militaris licentiæ forma, profecit in sanctitatem Ecclesie Dei servitutam, quantum Lutherus ex optimo genere hominum, nempe Religiosorum ordine, in peius Spiritu Sathanæ communicando degeneravit (a) Ita ut ex eo die oppositis plane gradibus ille profecerit, hic defecisse ex Actis collatis notetur, nempe iste lectione ad SS. imitationem & cultum affici, hic abire longius & abrogare: iste durum castumque genus vitæ amplecti, ille illud excutere &c.

II. Unde facile intelligit cordatus lector, quam arroganti exemplo nimiumque superba imitatione imo blasphemè Lutherus solitudinem suam & delicatam & impiam in Thuringia vocaverit. *Pathos suam*, velut alter Evangelista Ioannes in insulam olim à Casare Domitiano relegatus, ubi etiam, quemadmodum D. Ioannes suam Apocalipsin, plurimos libros conscripserit: itemq; *Exeritium & locum exilij sui, ubi Deus se ipsi reuelavit. & secreta sua manifestavit.* Qualis vero hic Deus aut Angelus fuerit, postea apparebit. Hic Lutherus novæ religionis ex veteris ruinis exadificandæ consilium cum suo Angelo iniit, eo artificio, ut ianua ac fenestra omnes voluptatibus ac carnis desiderijs aperta, pudori vero & bonis operibus clausæ essent, gnarus scilicet nulla re facilius homines allici ac tenacius irretiri posse. Neque tamen statim scopum sibi propositum attingere potuit, ob summam consiliorum & opinionum, quibus cerebrum ipsi æstuabat, inconstantiam. Dum vero omnes se vindicandi & quod proposuerat efficiendi rationes circumspicit. Idem Spiritus quasi libere iam emissus, in mortales passim furiose inuasit sibi opportunos, nam eodem mense Iunio ingens seditio exarsit Erfurti in Thuringia aduersus Ecclesiasticos Ordines, Flabello Lutheri excitata (b) & Solymannus Imp. Turca-

rum Belgradum initio Iulij cepit oppugnare, quod 29. Aug. Christianis ademit, (c) VVittebergæ Fratres Augustiniani, Lutheri Collegæ Missam, abrogare ceperunt mense Octobri (d) aliaque tristitia fieri per eos quæ Lutheri communicabant postquam Dæmoni disputando victus (in Iunio) se ipso teste triumphum concessit (e). Colloquium hoc suum cum dæmone tunc quidem subtrahit, aliqua retentus verecundia Lutherus postea tamen successu audacior factus, palam Mundo professus prolixè in libro De Missa angulari describit, ubi inter alia Missam, puram esse idololatriam, ipsius diaboli testimonio probat. Solet malignus hic spiritus, decipere aliquem volens, in angelum lucis se transformare: neque tamen ita se abscondere potest quin aliqua parte aut nota se ostendat. Ut S. Martinum deciperet, in Iesu Christi forma apparuit, sed ex superbia agnitus ab eodem & confusus fuit, relicto magno post se factore (f). Ut S. Antonium in nasam pertraheret, mulieris speciem assumpsit, sed vir sanctus è carnis quam patiebatur tentatione facile quis esset intellexit. (g) Quali tamen, monstruosa & terribili, ut Be-rengatio, an alia forma ipsi diabolus apparuerit, a Lutero, quod meminimus, proditum non est: neque integram ille historiam nobis recensere voluit. Discipulorum ipsius quidam aiunt, Monachi specie & habitu ad ipsum venire solitum, sed ex vnguibus ab eo agnitus fuisse. Nam plerisque persuasum est, diabolum numquam maris aut feminæ speciem ita induere posse quin defectum aliquem monstruosum ostendat, cornua interdum, caudam, aut vngues, aut tale aliquid hoc tamen utcumque sit, Lutherus certe sapius profiteretur se exacte eum nouisse (h) quam confessionem eum mendacij suspectam habere oporteat non video. Quoniam vero huc delapsa est oratio, intermittere non possum quin pulchri illius & magnifici Colloquij verba quædam recenseam, ut tanto facilius Lector intelligat, quibus saxis noui huius Euan-

a Vita Ignatii per diuersos scripta, & Tomus I. Hist. Societ. Iesu. b Vlenberg. Vita Luth. cap. 6. num. 2. c Bazouius Anno 1521. num. 30. d Vlenberg. Vit. Luth. cap. 8. num. 3. e Vlenbergius. cap. 8. num. 2.

f Vita S. Martini per Sulp. Severum. g Vita S. Antonij per S. Athanasium. h Lutherus in Concione de Turb. sedandis.

Euangelij fundamentum substratum sit, & quis aut qualis Deus Luthero in Pathmosua secreta reuelaret.

III. Primus vero diabolus Lutherum sic aggreditur. (a) Audi Doctor Martine Luthere eruditissime. Scin tu quindecim iam elapsos annos quibus tu quotidie fere priuatas Missas peregisti? Quid si Missa illa sint abominabilis idololatria? Quid si non adfuisse ibi corpus & sanguis Iesu Christi, sed te ipsum nihil nisi pacem & vinum adorasse, & alijs adorandum obtulisse? Cui ego, inquit Lutherus, sic respondi: Sacerdos consecratus ab Episcopo & vnctus sum, & sic quicquid feci, ex mandato superiorum feci. Et cur non consecrasset ego, quum Iesu Christi verba protulerim & Missam bona intentione celebrarim? Hac omnia, replicabat diabolus, vera sunt. Sed & Turca & Pagani ex superiorum suorum precepto omnia faciunt, & sacrificia etiam sua serio & bona intentione peragunt. Sic & Sacerdotes Hieroboami omnia ex zelo & deuotione agebant, contra sacerdotes Hierosolymiticos. Et quid tu dices, si Ordinatio & consecratio tua falsa sit, sicut & Samaritanorum & Turcarum sacerdotum: falsi sunt, eorumque doctrina falsa & impia.

Sudat mihi frons, ac cor palpitat, inquit idem Lutherus) quoties talem ingredior disputationem, in qua diabolus contra me exsurgit, argumenta sua disponit, & robusta ac terribili voce urget. In eiusmodi disputat:one non multum temporis, nec ferè vlla deliberatio interponitur, sed in instanti vna responsio sequitur aliam. Quatum ad me, bene ego expertus sum qui fiat quod homines non nunquam in lecto mortui mane inueniuntur (Nota hic Lutheri Prophetiam de sua ipsius morte.) Corpus quidem tantum ille occidere potest; nihilominus tamen idem in eas angustias animam quoque, redigere potest, ut momento temporis è corpore discedat: quod ille me saepe perduxit. Et verum dicam, in hac ille disputatione me vicerat. Et quamuis innocentiam meam allegarem, tamen tam innumerabilium blasphemiarum cumulo non poteram non terreri. Quasigitur contra sacerdotium & ordinationem seu consecrationem meam asserbat rationes, diligenter ausculabam. Primo dicebat: An nescis te tunc nullam cognitionem Iesu Christi: nec vllam veram fidem habuisse? Ad fidem quod attinet, nihilo melior es quam Turca. Nam & Turca, atque adeo ego etiam & omnes diaboli credimus ea qua de Iesu Christo scripta sunt. &c. Habes lector partem aliquam Dialogi hui inter magistrum & discipulum habitum, diceret merito Christianus. O magnam caecitatem! Quid fidei quæso tribuendum sit eiusmodi disputationi in qua diabolus ipse Actorius fuit & scriba? Recte quidam è Religiosorum D. Bernardi familia

ad Lutherum tunc scripsit: Si Missa abominatio esset, uti tu blasphemias, an putas diabolum contra eam disputaturum, & ad eam abolendam argumenta subministraturum, ac non potius modis omnibus eam stabiliturum magisque confirmaturum esse.

Idem Lutherus in libro de Missa priuata ait. (b) se diabolum studiorum habere socium, ac se plusquam modicum salis cum ipso comedisse. Crede mihi, inquit, me diabolum bene, immo quam optime nosse. Nihil verius sponte confitentis de se elogio. Et is erat spiritus qui ipsum agitabat. Nec scribere nec legere possum (inquit in quadam ad Saxoniam Ducem epistola) sic diabolus capus mihi surbat. Sed hæc fortasse phantastica fuerunt imaginationes, certè non illæ, quando, ut ipse scribit, diabolus per cubiculum cum ipso incedebat, & maligni spiritus torque ipsum intuebantur. Philippus Melanchthon & VVierus alium recitant dialogum inter eisdem habitum cum quum diabolus Monachi specie ad ipsum venisset. Et hi quidem Lutheri cum diabolo congressus & colloquia valde confirmant id quod Bredenbachius libro viii. cap. xli. scriptum reliquit, hoc modo. Quum, inquit, Imperator Maximilianus, felicitis memoria, Augustus esset in Comitibus Imperij, ac more consueto, apertis foribus pranderet, Martinus Lutherus cum alijs quibusdam idem coenaculum fuerat ingressus. Quem Imperator fixis oculis intuens, Baronem qui pincerna munere fungebatur, ex Erpachiorum familia, ad se vocauit, e que dixit: Intuere hunc monachum à calce ad verticem, ac quid videas mihi refer. Tum ille, Video, inquit, cucullum in eius capite sed præterea aliud nihil. Ibi Imperator propius accedere, ac melius contemplari hominem iussit, verbo illo quod fere semper in ore habebat, utens: Per amorem Dei, fac quod iubeo. Baro quum ad Lutherum propius accessisset, ad Imperatorem reuersus, nihil se vidisse dicit. Tum Imperator, At qui ego, inquit, diabolum creaturæ specie monachi huius humeris insidentem video. Videbis tu quas hic tragœdias & miserias post mortem meam daturus sit. Hac ex Germania quodam Principe qui tunc cum Imperatore fuerat, audita, filius eiusdem, qui adhuc in viuis est, me presente (inquit Bredenbachius) duobus Electoribus narrauit, ac mihi scripto consignata tradidit. Sed & quæ moriente Luthero & in ipsius funere deducendo acciderint, infra videbis. Illud fere constat, plerisque Hæreticis sua ipsorum confessione cum diabolo priuatum habere & secretum consortium, ut præter alia etiam Oecolampadij, Zuinglij, Caroli Stadij,

Bro.

a Tom. 7. VVitteb. An. 157. Serarius de Luth. Magistro. b Tom. 2. Colloq. Mens.